

<https://www.dli-foundation.org/news-my-time-at-the-defense-language-institute-1969-70-6.htm>

News

My Time at the Defense Language Institute 1969-70

By David Schwartz

Zprávy

Moje období na Defense Language Institute; 1969-70

David Schwartz

What was unusual about my era at the Defense Language Institute West Coast was that many of the students would never have been there if not for the draft during the Vietnam War. I graduated from college in 1969 and attended DLI from October, 1969 to September, 1970. From 1965 to 1973, a total of 1,728,344 men were drafted. In the year 1968, there were 16,899 American soldiers killed in Vietnam, and the total for the war eventually reached 58,220. Many Americans believed that the war was wrong and should be

ended. There were frequent demonstrations against the war and protests on college campuses. Draft resisters burned their draft cards, went to prison, and fled to Canada. During my senior year at college, we had to decide what to do about the draft. In April I received a new draft card in the mail from my local draft board with a classification of I-A, meaning "available for military service." At that time college students were deferred from the draft with a II-S "student" classification as long as they were attending school and kept up passing grades.

Co bylo neobvyklé u mého pobytu v „Defense Language Institute“ (DLI) na západním pobřeží bylo to, že mnoho studentů by tam nikdy nebylo, nebýt odvodů branců do války ve Vietnamu. Vystudoval jsem vysokou školu v roce 1969 a absolvoval DLI (v Monterey) ; od října 1969 do září 1970. Od roku 1965 do roku 1973, bylo odvedeno celkem 1 728 344 mužů. V roce 1968, bylo 16 899 amerických vojáků ve Vietnamu zabito a celkový počet zabitých ve válce tam nakonec dosáhl 58220. Mnoho Američanů věřilo, že válka byla chybou a měla být ukončena. Byly časté demonstrace proti válce a protesty na univerzitách. Odpůrci odvodů spalovali „karty odvodu“ (vojenské knížky) a šli do vězení, nebo uprchli do Kanady. Během mého posledního ročníku na vysoké škole, museli jsme se rozhodnout, co dělat s odvodem. V dubnu jsem dostal novou „odvodovou kartu“ poštou od mé domovské komise, s klasifikací I-A, což znamená "pro vojenskou službu." V té době byly vysokoškolákům odvody odkládány při "studentské" klasifikace II-S tak dlouho, dokud studovali ve škole a průběžně procházeli ročníky.

The deferment for graduate school had been eliminated, and this was before the draft lottery was instituted. Everyone believed that to be drafted meant you had a much more likely chance of ending up as an infantryman in Vietnam. To avoid being drafted, many tried to join the reserves, but there were long waiting lists. Reserve duty was six years of summer camps and weekends, but it meant staying at home. Some tried intentionally to fail the physical exam or got letters from doctors trying to excuse them with medical conditions. Some applied for conscientious objector status, but it was difficult to obtain. To prove you were a CO, you had to prove that you objected to all wars in general, not just this one. Others enlisted to have some control over their fate. Although enlistment meant serving for an extra year — three years instead of the two if you were drafted — enlistment came with the promise of being sent to an army school of your choice rather than advanced infantry training.

Odklad pro absolventy vysokých škol, byl odstraněn, bylo to předtím, než byla „odvodní loterie“ zavedena. Všichni věřili, že musí být zavedena, jinak jste měli mnohem pravděpodobnější šanci, že skončíte jako pěšák ve Vietnamu. Aby se zabránilo odvodu, mnozí se snažili vstoupit do záloh, ale byly tam dlouhé čekací

seznamy. Povinností záložáka bylo šest let účastnit se letních táborů o víkendech, což ale znamenalo, že zůstanete doma. Někteří se pokusili úmyslně „nalhat“ fyzické zkoušky, nebo dostat zprávy od lékařů, kteří se snažili omluvit neschopnost zdravotními potížemi. Někteří požádali o zařazení do stavu „odpůrců vojenské služby“ (z hlediska svého svědomí), což ale bylo obtížné získat. Aby jste dokázal, že jste CO (conscientious objector), musel jste dokázat, že jste proti všem válkám obecně, nejen právě pro tento jeden případ. Jiní narukovali proto, aby měli určitou kontrolu nad svým osudem. I když „Zařazení“ znamenalo, sloužit ještě další rok – takže tři roky, místo dvou. Pokud jste byli odvedeni – Zařazení, to bylo s příslibem, že budete poslán do armádní školy podle vlastního výběru, než na pokročilý pěchotní výcvik.

One day a friend of mine who had graduated the year before returned to visit us on campus in his army uniform. He told us he had gone to language school, learned the Urdu language, and was going to be stationed at the American embassy in Pakistan. At that time, Pakistan seemed like the quietest place in the world, and I was good at languages. So I took the language aptitude test at the local army recruitment office and enlisted to go to language school. This was also the era of the Cold War with the Soviet Union and the Communist countries of Eastern Europe. You could list three languages that you wanted to take, and I think I wrote Russian, Polish, and Czech. Three days after I enlisted, I met Maryellen, my future wife, on a blind date. In July, 1969, I boarded a bus to Ft. Dix, New Jersey for basic training as a private in the army. In September I was sent to the DLI From the front of the Presidio hill we could see Fort Ord, a large infantry training center, across the bay. A bus took us over there to get uniforms, and our medical services were located there. Our barracks was one of the old wooden buildings near the High Street gate. At that time all of the buildings were wood and painted a light green. The only newer building was in the rear of the Presidio for the Russian students.

Jednoho dne můj přítel, který absolvoval fakultu před rokem, vrátil se k nám na akademickou půdu, v jeho armádní uniformě. Řekl nám, že šel do jazykové školy, kde se učil jazyk Urdu, a potom byl umístěný u amerického velvyslanectví v Pákistánu. V té době Pákistán, vypadal jako nejklidnější místo na světě, a já jsem byl dobrý v jazycích. Tak jsem se přihlásil ke zkoušce o jazykové způsobilosti v místní armádní náborové kanceláři a dostal tak možnost studovat v jazykové škole. Byla to doba studené války se Sovětským svazem a komunistickými zeměmi východní Evropy. Dalo se uvést tři jazyky, o které bych měl zájem, a myslím, že jsem napsal ruštinu, polštinu a češtinu. Tři dny poté, co jsem narukoval jsem se setkal Maryellen, se svou budoucí ženou na rande „naslepo“. V červenci 1969, jsem nastoupil do autobusu do Ft. Dix, v New Jersey, na základní vojenský výcvik, jako vojín. V září jsem byl poslán do DLI (Monterey), v přední části kopce Presidio, odkud jsme mohli přes zátoku vidět

Fort Ord, velké pěchotní školící středisko. Autobus nás tam převezl, abychom tam dostali uniformy a také tam pro nás byla lékařská služba. Naše kasárna, to byla jedna ze starých dřevěných budov, v blízkosti brány High Street. V té době všechny budovy byly dřevěné a natřené světle zeleně. Jediná novější budova byla v zadní části Presidia, pro studenty ruštiny.

Our barracks had students learning Czech, Polish, Persian, and Chinese. Two students lived together in a cubicle, and each one had a bed, a desk and chair, and a locker. The bathroom was a large room with showers and toilets lined up out in the open with no partitions or privacy. We only had to wear our uniforms to class or when on details or inspections. There was only one guy in the barracks who had a tiny black and white TV. Pat, our platoon leader in the barracks, had done a tour in Vietnam, and now was back at DLI to learn Chinese. The Czech classroom building was halfway up the hill with a nice view of the bay from the porch, where we went out and stood during break times, and smokers could light up. The snack bar building was down the hill toward the front and was a popular place. It had a jukebox, and I would play the Beatles' song "Something in the Way She Moves" as I daydreamed about Maryellen. I used to like to go up to the library building at the end of the day, to check out books and because it had a nice bathroom. In the library at different times I bumped into three guys I had been to college with. DLI was divided into three companies of enlisted men. The greatest number of students was learning Vietnamese, and the next largest group was learning Russian. There was an 8-week crash course in Vietnamese for Marines. The Marines were segregated in their own barracks, and seemed to take part in more drinking and carousing than the typical student. They all knew they were headed for Vietnam.

V našich kasárnách se studenti učili česky, polsky, arabsky, a čínsky. Dva studenti žili společně v jednom oddělení, každý měl postel, stůl, židle a skříňky. Koupelna byla velká místnost se sprchami a toaletami seřazenými venku, bez oddělení nebo nějakého soukromí. Mohli- měli jsme nosit naše uniformy jen do vyučování, nebo když se jednalo o inspekci. Byl jeden chlapík v kasárnách, který měl malou černobílou televizi. Byl to Pat, náš velitel čety v kasárnách, který měl za sebou cestu do Vietnamu, a nyní se vrátil na DLI, učit se čínsky. Učebna pro výuku češtiny byla v půli kopce, s krásným výhledem na záliv z verandy, kde jsme chodívali ven během přestávek, kuřáci tam mohli „svítit“. Budova „snack baru“ byla v kopci dole směrem dopředu a byla oblíbeným místem. Byl tam „jukebox“, kde jsem mohl přehrávat písně Beatles - "Něco o tom, jak ona se pohybuje" a tak jsem sníval o Maryellen. Rád jsem chodil do budovy s knihovnou, na konci dne, podívat se na knihy a také proto, že tam byla pěkná koupelna. V knihovně v různých obdobích jsem narazil na tři spolužáky z vysoké školy. DLI byla rozdělena do tří společností řadových vojáků. Největší počet studentů se učil vietnamsky a další největší skupina se učila rusky. Byl

tam 8-týdenní rychlokurz ve vietnamštině pro „Mariňáky“, kteří byli ve svých oddělených kasárnách. Zdálo se, že se účastnili více pití a pitek, než typický student. Všichni věděli, že mají namířeno do Vietnamu.

Soon after I arrived I gave blood at the auditorium building known as The Tin Barn. The guy lying on one side of me was reading a Playboy article about the injustice of the military justice system, and the guy on the other side an article about tripping on LSD, the hallucinogenic drug. That seemed symbolic of our There were no female students or female military personnel at all that I ever saw. By far the most memorable aspect of our time at DLI was the faculty of Czech teachers. They were mostly men of my father's age who had left Czechoslovakia early in World War II to fight against the Nazis with either England or Russia. After the war they returned to Czechoslovakia, but when the government was taken over by the Communists in 1948, they left again and ended up in the U.S. The teachers spoke at normal speed, throwing out new words and concepts fast and furiously. Sometimes they even played background noise to distract us, so we would have to concentrate the whole time. It was difficult enough to make our tongues learn new tricks. The teachers were very patient, trying to get us to learn exact pronunciation by constant repetition.

Brzy poté, co jsem přijel, jsem šel darovat krev do budovy, známé jako „Cínová stodola“. Chlap ležící vedle mne na jedné straně mi četl Playboy článek o nespravedlnosti vojenského soudnictví, a chlap na druhé straně článek o „sklouznutí“ na LSD, halucinogenní drogu. Zdálo se, že to je pro nás symbolické. Nebyly mezi námi žádné studentky nebo ženský vojenský personál, při tom všem co jsem viděl. Zdaleka nejvíce nezapomenutelný zážitek našeho působení v DLI, byla fakulta českých učitelů. Byli to většinou muži ve věku mého otce, kteří opustili Československo, brzy ve druhé světové válce, bojovali proti nacistům buď v Anglii nebo v Rusku. Po válce se vrátili do Československa, ale když vládu převzali komunisté v roce 1948, opět svou zemi opustili a skončili v USA. Učitelé mluvili normální rychlostí, „nahazovali“ nová slova a pojmy rychle a divoce. Někdy se dokonce hrál v pozadí šum-hluk, aby nás to rozptýlilo, k ještě většímu soustředění, po celou dobu výuky. Bylo to dost těžké, aby se naše jazyky učily nové triky. Učitelé byli velmi trpěliví, ve snaze učit nás přesné výslovnosti, neustálým opakováním.

PREFACE

The Czech Course, consisting of 162 lessons in 19 volumes, is one of the Defense Language Institute's Basic Course Series. The material was developed at the Defense Language Institute and approved for publication by the Institute's Curriculum Development Board.

The course is designed to train native English language speakers to Level 3 proficiency in comprehension and speaking and Level 3 proficiency in reading and writing Czech. The texts are intended for classroom use in the Defense Language Institute's intensive programs employing the audio-lingual methodology. Tapes accompany the texts.

All inquiries concerning these materials, including requests for authorization to reproduce, will be addressed to the Director, Defense Language Institute, U. S. Naval Station, Anacostia Annex, Washington, D. C. 20390.

There were six students in our class. Rich Appleton and Bob Ketels were also Army privates, Sgt. Willis was in the Air Force, Bill Karr was a sergeant in the Army, and Terry Roberson was a Marine corporal.

Our schedule went like this:

8:00-8:50 Recitation of dialogue which we memorized the night before for homework

8:50-9:00 Break time, when we stood out on the porch of the building, and smokers smoked.

9:00-9:50 "Pattern drill", forming sentences and repeating them, trying to get a smooth delivery

9:50-10:10 Break time

10:10-11:00 "Recombination drill", the most intense period.

The teacher would fire out questions, mixing up the words and phrases, which tested comprehension and knowledge of grammar. One difficulty of Czech is that nouns have seven "cases", giving them different endings depending on how they are used in a sentence, whether as subject, direct object, indirect object, etc.

11:00-1:00 Lunch time.

1:00-1:50 "Perception drill", presenting new grammar concepts and vocabulary.

1:50-2:10 Break time

2:10-3:00 "Pattern drill" presenting the new lesson for the day

3:00-3:10 Break time

3:10-4:00 Presenting the new dialogue which we would have to memorize that night using our

Bylo nás šest studentů ve třídě. Rich Appleton a Bob Ketels, byli vojíni armády, četař Willis byl u vojenského letectva, Bill Karr byl četařem v armádě, a Terry Roberson byl „Mariňák“ (námořní pěchota) desátník.

Náš denní rozvrh byl následující:

8: 00-8: 50 Uvádění dialogu, který nám byl předtím uložený na domácí (noční) cvičení

8: 50-9: 00 Přestávka čas, kdy jsme stáli na verandě domu, a kuřáci kouřili.

9: 00-9: 50 "Cvičný- drilový model", tvořit věty a jejich opakování, se snahou dostat snadné odpovědi- doručení

9: 50-10;10; Přestávka

10:10-11: 00 "Rekombinace drilování", nejintenzivnější doba výuky.

Učitel dával „do ohně“ a ven otázky, směšoval- mixoval slova a fráze, kterými testoval porozumění a znalosti gramatiky. Jedna potíž češtiny je, že podstatná jména mají sedm "případů- pádů", což jim propůjčuje odlišné zakončení v závislosti na tom, jak jsou používána ve větě, ať už jako předmět, přímý předmět, nepřímý předmět, atd.

11: 00-1: 00 Oběd.

1: 00-1: 50 "Chápání- vnímání drilování", představující novou gramatiku, pojmy a slovní zásoba.

1: 50-2; 10 Přestávka

2: 10-3: 00 "Cvičný- drilový model" , představující novou lekci na den

3: 00-3; 10 Přestávka

3: 10-4: 00 Představení nového dialogu, který si musíme pamatovat, domácí (noční) cvičení

We had 19 large softcover workbooks of about 200 pages each with all the lessons. We had about three hours of homework each night using our huge reel-to-reel tape recorder with big earphones. Every Friday, the last hour would be for all the Czech classes to get together. We had song books and would sing Czech songs with Mr. Vit playing the fiddle. Sometimes they would show films about Czech history. One Friday when they showed a film of the 1968 Soviet invasion with Soviet tanks rumbling through Prague, the teachers all had tears in their eyes. They wondered whether Czechoslovakia would ever be free of Communist domination again. Mr. Vit was a minister, and during World War II he had been the chaplain for a unit of Czech soldiers training in England. They were invited to church one Sunday, and the minister of the English church asked if they would sing a hymn for the congregation in Czech. Mr. Vit took a poll of his lads, and it turned out that the only song everyone knew was a drinking song. So they sang that one with gusto, and the English congregation enjoyed it, not understanding a word. That was one of several drinking songs in our song book, and we enjoyed belting them out on Friday afternoons. Mr. Mensik was the department head, and Mr. Engel was older and raised cats. Mr. Seda's style was to insult us for making mistakes, but in a humorous way that had us laughing. His family had suffered terribly during the war. Mr. Balcar was the archivist for the world-wide association of Esperanto, which is a constructed international language. Esperanto speakers hoped that it would eventually become the single language for the entire world, thereby increasing peace and understanding. There were Mr. Kowal, Mr. Krasa, Mr. Galko, Mr. Rohlicek, young and enthusiastic Mr. Moore, and Mrs. Toni, the lone

Měli jsme 19 velkých, v měkkém pouzdře pracovních sešitů (asi 200 stránek), z nichž každý obsahoval všechny lekce. Měli jsme asi tři hodiny ke cvičení úkolů každou noc, pomocí našeho obrovského kotouče, navinutého v magnetofonu, s velkými sluchátky. Každý pátek, poslední hodina byla pro všechny české třídy dohromady. Měli jsme zpěvníky a zpívali české písně s panem Vitem, který hrál na housle. Někdy se ukazoval film o české historii. Jednou v pátek, se ukazoval film z roku 1968; o sovětské invazi sovětských tanků a jejich dunění po Praze. Všichni učitelé měli v očích slzy. Asi je napadlo, že Československo nikdy nebude znovu bez komunistické nadvlády. Pan Vít byl knězem, a během druhé světové války byl kaplanem v jednotce českých vojáků v Anglii. Jednu neděli byli pozváni do kostela a kněz anglického kostela se ptal, zda by sborově zazpívali hymnu češtině. Pan Vít dal hlasovat u svých hochů, a ukázalo se, že jediná píseň, kterou každý znal je „píseň o pití“. A tak s chutí- gustem zpívali, anglické shromáždění se připojilo, užilo si to, i když nechápalo ani slovo. To byla jedna

z několika písní o pití v našem zpěvníku, a užívali jsme si to, při pátečních odpolednech. Pan Menšík byl vedoucí oddělení, pan Engel byl starší a choval kočky. Vyučovací styl pana Šedy za dělané chyby byl pro nás až urážlivý, avšak ve vtipném tonu, což nás mělo rozesmát. Jeho rodina za války velice trpěla. Pan Balcar byl archivář při celosvětové asociaci esperanta, což bylo připravováno na mezinárodní jazyk. Hlasatelé Esperanta doufali, že by nakonec se to stalo jediným jazykem pro celý svět, čímž by se upevňoval mír a porozumění. Dále tam byl pan Kowal, pan Krása, pan Galko, pan Rohlíček, mladý a nadšený pan Moore a osamělá paní Toni.

Our class advisor was Mr. Hlasny. He dressed impeccably and was a real gentleman. One afternoon he brought in his scrapbooks of newspaper and magazine articles from June, 1961, to show to us. Before World War II, he had been a Czechoslovak army officer, stationed at the border in 1938 prepared to fight the Nazis. When the Munich agreement was signed, they were ordered to stand down and give up the Sudetenland — the ethnically German part of Czechoslovakia — to Germany. After Germany occupied the entire country, he left and led a unit of Czech soldiers fighting alongside the Russians. In 1944 they sneaked into eastern Czechoslovakia and fought as guerillas. He was wounded, and at a mountain hideout he was nursed back to health by an 18 year old girl, Eva. They fell in love. After the war, they One night at a cocktail party, Mr. Hlasny made anti-Communist remarks and was arrested the next day. He was sent to a remote post as a “virtual prisoner”, but managed to escape to West Germany, then to Australia, and finally made his way to Monterey where he taught Czech.

Poradcem v naší třídě byl pan Hlasny. Oblékal se bezvadně a byl skutečný gentleman. Jednou odpoledne přinesl ve svém „výstřížkovém albu“ články z novin a časopisů, z června 1961, které nám ukázal. Před druhou světovou válkou, československý armádní důstojník, umístěný na hranicích v roce 1938 a připraven k boji proti nacistům. Když byla podepsána mnichovská dohoda, ve které bylo nařízeno, aby odevzdali Německu Sudety (etnický německou část Československa), tak se se české vojsko stáhlo. Poté, když Německo obsadilo celou zemi, uprchl a vedl jednotku českých vojáků, bojujících po boku Rusů. V roce 1944 byli vysazeni do východní části Československa a bojovali jako partyzáni. Byl zraněn, a v horském úkrytu byl ošetřován 18 letou dívkou, Evou , při záchraně jeho života. Zamilovali se. Po válce, jednou v noci na večírku-party pan Hlasny měl proti-komunistické poznámky a druhý den byl zatčen. Byl odvelen do vzdáleného postu jako „virtuální vězeň“, ale podařilo se mu uprchnout do západního Německa, potom do Austrálie a nakonec zamířil do Monterey, kde učil češtinu.

Eva had not been able to leave the country, and she became a teacher in Prague. Years passed, and they wrote many letters to each other. Sometimes she slipped letters between the pages of books she sent to him, to avoid the censors' In 1958, Mr. Hlasny was approached by a Czech man who told him that if he brought them confidential information about DLI students, they would allow Eva get an exit visa to come to the U.S. It turned out the man was with the Czechoslovakian U.N. delegation in New York. Mr. Hlasny immediately contacted the FBI. For the next three years, he became a double agent, giving his contact innocuous information fed to him by the FBI. There were secret meetings in San Francisco begun by matching two halves of a dollar bill; they used invisible ink, and they gave him a camera to photograph DLI records. Eva finally was allowed to come to the U.S., and they got married in 1959. In June, 1961, enough evidence had been gathered to expose the Czechoslovakian delegation as spies. When it was made public, delegation members were deported home. Mr. Hlasny had the whole class over for dinner at his home one night. Mrs. Hlasny made the traditional Czech dish of pork with dumplings. She had made a long loaf of dumpling and cut it into individual pieces using a piece of string. We met their two young sons.

Evě nebylo dovoleno opustit zemi a vystudovala v Praze „učitelství“ (Karlova univerzita). Roky plynuly a oba si vzájemně napsali mnoho dopisů. Někdy vložila dopis mezi stránky knih a jemu poslala, aby se „cenzori oklamali“. V roce 1958 byl pan Hlasny osloven jedním českým mužem, který mu řekl, že kdyby mu přinesl důvěrné informace o DLI studentech, bylo by možné získat pro Evu výstupní víza a přijet do USA. Ukázalo se, že muž byl v československé delegaci „Organizace spojených národů“, v New Yorku. Pan Hlasny okamžitě kontaktoval FBI. V dalších 3 letech se stal dvojitém agentem, předával při kontaktech neškodné údaje, připravované FBI. Jednalo se o tajné schůzky v San Francisku a začalo to tím, že se kontaktovalo se na dvě poloviny „rozdělanou“ dolarovou bankovkou; používal se neviditelný inkoust a pan Hlasny dostal fotoaparát pro fotografování zpráv- záznamů z DLI. Evě bylo konečně dovoleno přijet do USA, kde se v roce 1959 vzali. V červnu 1961 bylo nashromážděno již dostatek důkazů k tomu, aby byla československá delegace při OSN usvědčena ze šponáže. Když to bylo zveřejněno, tak členové české delegace byli deportováni domů. Pan Hlasny měl tehdy celou třídu jednu noc, na večeři, ve svém bytě. Paní Hlasna udělala tradiční české jídlo z vepřového masa s knedlíkem. Udělala (z masa) dlouhý bochník- knedlík a nakrájela na jednotlivé kusy, za použití kousků provázku. Setkali jsme se tam s jejich dvěma malými syny.

After 6 weeks at DLI, we could join organized extracurricular activities like basketball and tennis. We could check out sleeping bags and camping equipment at the supply room, so we went hiking and camping a few times in the Los Padres National Forest. We had to attend a monthly half-hour meeting on character guidance. The service club held activities: once there was a psychologist who spoke about personality analysis, and another speaker was an astrologer. The only phone where we could receive a call was in the orderly room. Sometimes when I would walk down the hill to the laundromat on Lighthouse Avenue to wash my laundry, I used the pay phone. It was expensive though, so we rarely made phone calls. You also had to write to the other person to set a time to call when they would be home. Maryellen and I wrote letters to each other almost every day, which took three or four days to be delivered each way. So a week would pass before I would receive her answer to a question I had written. We had to work KP in the mess hall about twice a month. There was a weekly inspection, and we had to clean the bathroom, wax the floors by pushing a heavy waxing machine which was hard to control, and we had gardening detail to take care of the grounds. Once the inspecting officer found a moth behind a bed. "What do you have here, a moth colony?" he yelled. Everyone was "gigged" and punished with a few hours of extra grounds duty.

Po 6 týdnech v DLI, jsme mohli vstoupit do organizované mimoškolní aktivity, jako je basketbal a tenis. Mohli jsme vyzkoušet spací pytle a kempinkové vybavení v odběrné místnosti, takže jsme dělali pěší turistiku a tábořili několikrát v Los Padres National Forest. Museli jsme měsíčně absolvovat půlhodinové setkání, na vedení znaků. V klubu držel službu psycholog, který hovořil o analýze osobnosti a dalším řečníkem byl astrolog. Jediný telefon, kde jsme mohli přijímat hovory byl v určité místnosti. Někdy, když jsem mohl jít z kopce dolů do prádelny na Lighthouse Avenue, vyprat prádlo, použil jsem telefonní automat. Bylo to však drahé, takže jsme jen zřídka tak telefonovali. Také jsme museli psát telefonované osobě, aby v dobu telefonátu byla doma. Maryellen a já jsme psali dopisy navzájem téměř každý den. Trvalo to tři nebo čtyři dny, než byl dopis doručen, v každém směru. Takže uplynul i týden, aniž bych obdržel její odpověď na otázku, kterou jsem napsal. Museli jsme pracovat (KP) v jídelně asi dvakrát za měsíc. Jednou za týden tam byla kontrola, museli jsme čistit koupelnu, vosk na podlahu se stlačoval těžce ve voskovacím stroji, což bylo těžké kontrolovat a my jsme museli zahradnický- detailně postarat se o odstranění příčiny. Jakmile inspekční důstojník našel pavučiny za postelí. "Co to tady, máte za kolonie pavučin?" zařval. Všichni dostali "roubík" a byli potrestáni několika hodinami práce navíc.

Another time as he walked by my cubicle, the officer said, "Looking good, Schwartz." I found out I was named "strack troop" of the barracks that week, which meant I could get out of the next inspection. In February, when Maryellen had finished her practice teaching, we planned that she would fly out to Monterey, and we would get married. One day in class, I was thinking about where we would live, and Mr. Vit suddenly stopped what he was saying. "I don't know why I'm thinking of this," he said, "but my neighbor has a cottage for rent if you know anyone who is looking for a place." I went to look at it, and we would end up renting that one-bedroom cottage on Piedmont Ave. in Pacific Grove for \$90 a month. I bought a car, a 1961 Ford Falcon station wagon, for \$200 from a Navy officer who was leaving for Vietnam. In February, Maryellen came out, and we got married at city hall in Pacific Grove after class on Friday, Feb. 13. We would have been married the day before, but at that time Lincoln's birthday, Feb. 12, was a national holiday, so city hall was closed.

Jindy, když šel k mému oddělení- kóji, důstojník řekl: "Vypadá to dobře, Schwartz." Zjistil jsem, že jsem byl jmenován "Strackem vojska"- kasáren ten týden, což znamenalo, že jsem mohl vypadnout z další prohlídky. V únoru, když Maryellen ukončila učitelskou praxi, jsme plánovali, že by odletěla do Monterey, a vzali bychom se. Jeden den ve třídě, jsem o tom přemýšlel, když se pan Vit náhle zastavil a říká; „ kde budete žít“?. "Nevím, proč jsem na to myslel," řekl, "ale můj soused má chalupu k pronájmu, pokud někoho, kdo hledá bydlení znám." Šel jsem se na to podívat, a tak jsme mohli uzavřít

pronájem; jedna ložnice v chatě na Piedmont Ave, v Pacific Grove za 90 \$ měsíčně. Koupil jsem si auto, Ford Falcon kombi, z roku 1961, za \$ 200, od důstojníka námořnictva, který odešel do Vietnamu. V únoru jsme se s , Maryellen vzali, na radnici ve městě Pacific Grove ,v pátek 13.února po vyučování. Mohli jsme být ženatí den předtím, ale v ten den byly Lincolnovy narozeniny, 12. února byl státní svátek, takže radnice byla uzavřena.

Two of my classmates came, Rich as my best man, and Bill Karr, and his wife as maid of honor. Maryellen met them for the first time at the ceremony. Bill had asked us to come to his apartment at Ft. Ord afterwards. They gave us a surprise party, and my whole class was there as well as Mr. Hlasny. My salary at the time had been \$125 a month, but when we got married, I began receiving an extra \$40 marriage allowance and \$60 housing allowance, for a total of \$225 per month. The monthly gas and electric bill was about \$15. Sometimes at the end of the month we had almost no money left. In those times before computers, when I moved out of the barracks, they lost track of me and my paperwork. I stopped coming to the morning formation before class, and nobody missed me. So I just came directly to class from home in the morning. We had exams every three months. The teachers said that our class of six was one of the best – four of us were "A" students. Almost all students there were enlisted men but also college graduates. Our friend in the barracks Angelo, a Persian student, had a masters degree in Byzantine history. The selection of films shown at the Presidio movie theater was not censored. We saw M*A*S*H, which ridiculed the military, Easy Rider, which glorified the drug culture, and Che!, about the life of the Cuban Communist revolutionary.

*Přišli také dva spolužáci Rich můj nejlepší přítel a Bill Karr, s jeho manželkou jako družičkou. Maryellen se s nimi setkala poprvé při obřadu. Bill se nám nabídnul, abychom později přišli do jeho bytu ve Ft. Ord . **Dali nám podporu na oslavu, byla tam celá moje třída, stejně jako pan Hlasny.** Můj plat v té době byl \$ 125 za měsíc, ale když jsme se vzali, tak jsem začal dostávat navíc \$ 40 příspěvek na manželství a \$ 60 příspěvek na bydlení, tedy celkem 225 \$ za měsíc. Měsíční plyn a účet za elektřinu, to bylo asi 15 \$. Někdy na konci měsíce jsme neměli téměř žádné peníze. V těch dobách předpočítačových, když jsem se odstěhoval z kasáren, ztratili o mě a mém papírování přehled. Zrušil jsem ranní příchody před třídu, protože nikdo mě neminul. Tak jsem chodil z domova přímo do třídy, v ranních hodinách. Měli jsme zkoušky každé tři měsíce. Učitelé říkali, že naše třída o šesti; byla jednou z nejlepších - čtyři z nás byli "A" studenti. Téměř všichni studenti byli řadoví vojáci, ale i vysokoškoláci. Náš kamarád v kasárnách Angelo, perský student, měl magisterský titul z byzantské historie. Výběr filmů uváděných v kině Presidia nebyl cenzurován. Viděli jsme, M * A * S * H, který se vysmíval armádě, Easy Rider, který velebil drogovou kulturu a Che !, o životě komunistické revoluční Kuby.*

On October 15 was the first Moratorium Day to protest the Vietnam War. There was a large demonstration in Monterey Plaza. The crowd ranged from senior citizens to barefoot hippies in beads, and the mood was both carnival yet somber. They handed out black felt armbands for everyone to wear. A good number of GI's from the Presidio and Ft. Ord were in attendance, out of uniform, but recognizable by our short haircuts in those long-haired times. Back up on the Presidio, a platoon of MP's in full gear with rifles and bayonets had come over from Ft. Ord to protect the Presidio from the demonstrators. A fire truck came up with firehoses at the ready to turn on demonstrators if necessary. A

group of maybe 200 people did march up to the side gate. They waved at the guys inside, many of whom returned the "V" peace signs with their fingers. A colonel read a statement to the crowd, and they eventually dispersed peacefully.

Dne 15. října byl první „Moratorium Den“, na protest proti válce ve Vietnamu. Tehdy byla velká demonstrace na Monterey Plaza. Dav lidí sestával v rozmezí od seniorů do naboso hippies s korálky, a nálada byla jak karnevalová, tak zasmušilá. Rozdávali se černé plstěné rukávy, které mohl každý nosit. Značné množství GI bylo od Presidia (DLI) a Ft. Ord, přítomno, avšak bez uniformy, ale rozpoznatelné podle našich krátkých účesů, v těch dlouhovlasých časech. Vrátime li se k Presidiu, tak četa MP v plné polní s puškami a bajonetý přišla od Ft. Ord, ochránit Presidio, před demonstranty. Přijel požární kamion s požárními hadicemi, v pohotovosti, k zakročení proti demonstrantům, v případě potřeby. Skupina asi 200 lidí, se vydala na pochod až k boční bráně. Mávali na kluky, kteří zůstali uvnitř, z nichž mnozí to vraceli mírovým "V" znamením, svými prsty. Plukovník přečetl prohlášení k davu, a nakonec se všichni v klidu rozešli.

A month later on November 14 there was another moratorium gathering, on the eve of the big peace march on Washington which drew half a million people. There were spotlights turned on in front of Colton Hall downtown on Pacific St. There were a few hundred people, mostly older, some GI's, children in black armbands, dogs, and the smell of marijuana. Among the speakers were Jeannette Rankin, the only member of Congress to vote against entering World War II after Pearl Harbor. She was 89 years old at that time, living in Carmel and thinking of running for Congress again to oppose the Vietnam War. Another was Dr. Howard Levy, an army doctor court-martialed three years before for refusing to train Green Beret medics, on the grounds that the Green Berets were committing war crimes in Vietnam. Guitar players led protest songs, and a few current and former GI's spoke. They had put up a fence around the Presidio, and the MP's were out in force again.

O měsíc později, 14. listopadu došlo k dalšímu „shromažďovacímu moratoriu“, v předvečer velkého mírového pochodu na Washington, který tam představoval půl milionu lidí. Byli zapnuté reflektory před Monterey Colton Hall v centru, na pacifické St. bylo několik set lidí, hlavně starších, někteří GI, děti s černými páskami na ruce, se psy, s vůní marihuany. Mezi řečníky byla Jeannette Rankin, jediný člen Kongresu, která hlasovala proti vstupu do druhé světové války, po Pearl Harboru. Bylo jí v té době 89 let, bytem v Carmel, s myšlenkou jít do Kongresu a znovu se postavit, tentokrát proti válce ve Vietnamu. Dalším byl Dr. Howard Levy, armádní soudní lékař před třemi lety, než začal odmítat výcvik „Zelených zdravotních baretů“ z toho důvodu, že Zelené barety páchali válečné zločiny ve Vietnamu. Kytaristé hráli protestní písně a promluvílo

několik současných i bývalých GI. Pověsili se na plot kolem Presidia a četa MP byla opět v plné síle.

In December, Bob Ketels of my class and a few other guys drove up to a huge rock concert that took place at Altamont Speedway near San Francisco. They were caught up in a 30-mile traffic jam, but eventually made it into the crowd of 300,000, and they came back with vivid stories about the Rolling Stones and Grace Slick of Jefferson Airplane. After the students were killed at Kent State in May, 1970, there was another large peace rally in Monterey plaza. One of the speakers was a sergeant from Ft. Ord who was refusing orders to Vietnam. There was a petition protesting the war which some GI's were signing. There was a coffee house for GI's out on Del Monte Ave. run by anti-war activists. There was also an underground anti-war newspaper titled As You Were published by GI's at Ft. Ord which was surreptitiously distributed.

V prosinci, Bob Ketels z mé třídy a několik dalších kluků; jeli na obrovský rockový koncert, který se konal u „Altamont ploché dráhy“, poblíž San Franciska. Dostali se do dopravní zácpy dlouhé 30 mil, bylo to v davu 300000 lidí, vrátili se s živými příběhy o Rolling Stones a Grace Slick Jefferson letadle. Poté, co byli zabiti studenti ve státě Kent, v květnu 1970, byla další velká mírová manifestace na náměstí v Monterey. Jedním z řečníků byl četař z Ft. Ord, který odmítal rozkaz k odchodu do Vietnamu. Byla protestní petice proti válce, s podpisem některých GI příslušníků. Byla tam venkovní kavárna pro GI příslušníky na Del Monte Ave, provozována protiválečnými aktivisty. Byli tam také podzemní protiválečné noviny s názvem „Jak se vám publikovalo s GI ve Ft. Ord“, které byly tajně distribuovány.

On the 28th birthday of the DLI, we had a picnic outing to Pinnacles National Park. **Some of the Czech teachers attended.** We had a soccer game in which a couple of our teachers played.

See the photo, first on the left, Mr. Hlasny

Ke 28. výročí vzniku DLI jsme měli piknik- výlet, do národního parku Pinnacles. Někteří z českých učitelů se zúčastnili. Hráli jsme fotbal, ve kterém se účastnilo několik našich učitelů.

Viz fotka, první z leva je pan Hlasny

That year the city of Monterey celebrated its 200th anniversary with various celebrations. We watched a big fireworks display from the hill on the Presidio. There was an earthquake while we were there that opened the cabinets and shook pictures from the walls. We went to a concert at the Monterey fairgrounds featuring the Chambers Brothers and the band Love. We went to a rodeo in Salinas and an air show in Hollister. At the end of the course after 48 weeks, we each had to give a final speech in Czech about a subject using visual aids. One student's speech was about West Point. I spoke about famous court trials in history, using an opaque projector to project pictures from a large book up on the wall. After we graduated, Rich and I were sent to interrogator school for three months at Ft. Holabird in Baltimore. Maryellen and I lived in a studio apartment above a 7-11 store. Then we were sent to the 66th Military Intelligence Group in Munich, West Germany. We were at a former Nazi post which had been taken over by the U.S. after World War II and renamed McGraw Kaserne.

Ten rok město Monterey oslavovalo 200. výročí založení, s různými oslavami. Z kopce Presidia jsme sledovali velký ohňostroj. Tehdy došlo k zemětřesení, když jsme byli ve třídě, otevírali se skřínky a podaly fotky ze stěn. Šli jsme na koncert u výstaviště v Monterey, kde se představovala „Skupina Brothers“ a kapela

Lásky. Šli jsme na rodeo v Salinas a na leteckou show v Hollister. Na konci kurzu po době 48 týdnů, každý z nás měl závěrečné vystoupení v češtině na příslušné téma, s použitím vizuální pomůcky. Jeden student měl vystoupení, týkající se West Pointu. Já jsem mluvil o známých soudních historických procesech, s pomocí zpětného projektoru jsem promítal na zeď obrázky, z velké knihy. Poté, co jsme DLI absolvovali, Rich a já jsme byli posláni do školy pro „výzvědná zařízení“, na dobu tří měsíců, do Ft. Holabird, v Baltimore. Maryellen a já jsme tam žili ve studijním bytě. Potom jsme byli posláni k 66. Vojenské zpravodajské skupině v Mnichově, v západním Německu. Byli jsme tam v bývalé nacistické poště, kterou převzaly USA po druhé světové válce, se přejmenováním na „McGraw Kasárna“.

We interviewed refugees from Czechoslovakia. The West German economy was strong, and people wanted to come to escape the poor standard of living in the Communist Eastern European countries. There was a resettlement center near Nuremberg named Camp Zirndorff for refugees coming to West Germany and asking for asylum. They would undergo initial questioning, and if it was thought that they knew intelligence information of interest, they would be invited to speak to us in Munich. Since the Czechs had no love for the Soviets or Communism, they were more than willing to cooperate. They were paid and received assistance in finding a job and a place to live.

Hovořili jsme s uprchlíky z Československa. Západoněmecká ekonomika byla silná, a lidé přicházeli- unikali před špatnou životní úrovní v komunistických zemích východní Evropy. Došlo k přesídlení centra pro uprchlíky, přicházejících do západního Německa se žádostí o azyl, do blízkosti Norimberku, pojmenovaném na Camp Zirndorf. Uprchlíci podstoupili počáteční výslech, a pokud bylo zřejmé, že něco více věděli, týkající se zpravodajských informací, tak byli vyzváni k výslechu u nás v Mnichově. Vzhledem k tomu, že Češi neměli v lásce sověty či komunismus, byli víc než ochotni spolupracovat. Byli placeni a dostalo se jim pomoci při hledání zaměstnání a bydlení.

We questioned each "source" for two or three weeks. During my thirteen months there I questioned fourteen sources. We wore a coat and tie rather than a uniform to set them at ease. I interviewed people who worked in defense plants making weapons for the Soviets, people who lived near Soviet military bases, and soldiers who had been border guards. The soldiers would defect by simply walking across the border at night, sometimes with their guard dogs. They knew how to get around the barbed wire fences and the mines. The civilians might defect from a group tour to Italy they were on by simply disappearing from the group and making their way to West Germany.

Každý "zdroj" jsme vyslyšali dva až tři týdny. Během mých třinácti měsíců jsem tam vyslyšal celkem čtrnáct „zdrojů“. Nosili jsme sako a kravatu, spíše než uniformu, pro co nejjednodušší komunikaci s nimi. Povídal jsem si lidmi, kteří pracovali v ochraně rostlin, při výrobě zbraní pro Sověty, s lidmi, kteří žili v blízkosti sovětských vojenských základen a s vojáky, kteří byli pohraničníci. Vojáci mohli přeběhnout jednoduše tak, že pěšky přešli přes hranice v noci, někdy i s jejich hlídacími psy. Věděli, jak se dostat kolem ostnatých drátů a zaminovaných úseků. Civilisté mohli přeběhnout z výletní- cestovní skupiny v Itálii prostě tak, že zmizeli ze skupiny a měli tak otevřenou cestu do západního Německa.

One person got across the border by hiding in the empty spare gas tank of a truck. They arrived with little or no money and knew they could never go home again nor perhaps ever see their family. I was told later that one of my sources returned to Czechoslovakia. Apparently he had been sent to spy on our interrogation process. I can only imagine what he reported back about my ability to speak Czech! We had a lecture which showed us how the information we were gathering formed useful intelligence. Interviews of several sources was pieced together to give us a full picture of a Soviet shoulder-fired anti-tank weapon. One source had worked in the factory where it was built. Another source was a soldier who had been trained in how to fire it. The questions to ask the sources were given to us by professionals who manned the four "desks" for military, scientific, geography and sociology information. We would translate the sources' information and write reports to the desk officers summarizing the intelligence.

Jedna osoba se dostala přes hranice tak, že se ukryla v prázdné rezervní palivové nádrži kamionu. Přicházeli s málem, nebo se žádnými financemi a věděli, že se už nikdy nevrátí domů, aby snad někdy mohli vidět svou rodinu. Jak jsem později řekl, jeden z mých zdrojů se vrátil do Československa. Zřejmě byl poslán špehovat náš vyšetřovací proces. Mohu si jen představit, co hlásil zpět o mé schopnosti mluvit česky! Měli jsme přednášku, která nám ukázala, jak jsou tyto informace, které jsme sbírali, jak jsou užitečné pro zpravodajství. Když se rozhovor s několika "zdroji" dal dohromady, dal nám úplný obraz o tom, jak protitanková sovětská zbraň svým „ramenem vystřeluje“. Jeden „zdroj“ pracoval v továrně, kde to bylo vyráběno. Dalším „zdrojem“ byl voják, který byl vyškolen v tom, jak takovou „zbraň odpálit“. Otázky při výslechu „zdrojů“, nám byly určovány odborníky, kteří představovali čtyři "oddělení" pro; vojenské, vědecké, geografické a sociologické informace. Překládali jsme informace od „zdrojů“ a odesílali jsme zprávy příslušným důstojníkům, kteří naše zpravodajství sumarizovali.

There were three professional interrogators Rich and I worked with who were West German citizens: Karl, Wilhelm, and Camilo. They had grown up in the Sudetenland and spoke fluent Czech as well as German. They interviewed sources of higher importance than we did. Two of them had been drafted into the German army in World War II, and Karl had fought on the Russian front. Camilo had been sent to a labor camp by the Nazis because his mother was Jewish. After the war, when the Czechs took their revenge, they too sent him to another labor camp, because his father was German.

Byly tam tři profesionální vyšetřovatelé, Rich a já jsme spolupracovali s těmi, kteří byli západoněmeckými občany: Karl, Wilhelm a Camilo. Vyrůstali v Sudetech a mluvili plyně česky i německy. Jejich rozhovorové „zdroje-informace“ měly větší význam než jsme měli my. Dva z nich byly odvedeni do německé armády ve druhé světové válce, Karl bojoval na ruské frontě. Camilo byl nacisty poslán do pracovního tábora, protože jeho matka byla židovka. Po válce, když se Češi mstili, tak ho poslali do jiného pracovního tábora, protože jeho otec byl Němec.

Maryellen was able to come over to Munich, and we lived in military housing. She was able to get a job with the European Exchange System which ran the PX stores. I bought a Volkswagen for \$400, and we got to travel on weekends. The armed forces owned several hotels for servicemen in Garmisch and in Berchtesgaden down in the German Alps, and we could stay there for four dollars a night. During the year we traveled to Austria, Switzerland, France, and Greece. One afternoon a week we had "motor stables," when we would take our trucks and jeeps out on the highway and drive around to keep the vehicles in working condition. My deuce-and-a-half truck was as old as I was. We were told the newer equipment was in Vietnam. Once a month they would wake us up in the middle of the night for an "alert." It was practice for an invasion by the Soviet Union and Warsaw Pact countries. We would get our gear and rifles and drive our trucks to various predetermined locations. We would see West German soldiers driving around on those nights as part of the same NATO practice. The Czech soldiers whom I interviewed told me that once a month on the other side of the Iron Curtain they were doing the same thing: driving around in their trucks in the middle of the night pretending that the Americans and NATO were invading.

Maryellen bylo umožněno přijet do Mnichova, žili jsme ve vojenském bytě. Získala práci u Evropského systému Exchange, který provozoval PX obchody. Koupil jsem si auto Volkswagen za 400 \$, a mohli jsme o víkendech cestovat. Ozbrojené síly vlastnili několik hotelů pro své příslušníky v Garmisch a v Berchtesgadenu, níže v německých Alpách, a mohli jsme tam pobývat za čtyři dolary/ noc. V průběhu roku jsme cestovali do Rakouska, Švýcarska, Francie a

Řecka. Jedno odpoledne v týdnu jsme měli "motorovou pohotovost", když jsme naše kamiony a džípy vyvezli ven na silnici a prováděli údržbu vozidel, v provozuschopném stavu. Moje druhé auto, poloviční nákladák, byl stejně starý jako já. Bylo nám řečeno, že novější vybavení je ve Vietnamu. Jednou za měsíc jsme byli probuzeni uprostřed noci pro "ostrážitost". Byla to praxe, v případě invaze ze strany zemí Varšavské smlouvy a Sovětského svazu. Abychom tak byli schopni přemístit naše zařízení a zbraně a převézt našimi kamiony, do různých předem určených pozic. Chtěli bychom podobně vidět západoněmecké vojáky, jak jezdí za těch nocí, v rámci daného postupu NATO. Čeští vojáci, se kterými jsem mluvil, mi řekli, že jednou za měsíc, na druhé straně železné opony dělali totéž; jezdili se svými nákladními auty v noci, kdy se předstíralo, že Američané a NATO je napadlo.

I wondered if we ever both were out In December, 1971, it was announced that there would be an "early out" for many of us due to troop reductions as the war started to wind down. So I ended up being discharged back at Ft. Dix in February. In 1989, the Berlin Wall came down and Communism was toppled in Czechoslovakia in a peaceful "Velvet Revolution" led by Vaclav Havel. I wondered then if my Czech teachers were still living and if they were able to go back to visit. How happy they would have been to see democracy restored. We took a trip to Prague a few years ago as tourists. A couple of months before we left I got out my books and brushed up on my Czech. A young clerk behind the Prague hotel desk was surprised to greet an American tourist who spoke Czech. He asked me where I had learned it. I told him that I had been an American soldier stationed in West Germany during the Cold War. I realized that he was too young to remember life under Communism at all. The Cold War was already merely something in history books, just as my father's World War II had been to me when I was his age.

Uvažoval jsem o tom, že oba dva bychom mohli odejít v prosinci 1971, když bylo oznámeno, že by mělo dojít k "časnému odsunu" pro mnohé z nás, v důsledku snížení počtu jednotek, protože nebezpečí války se snížilo. A tak jsem skončil a byl jsem odeslán zpět v únoru, do Ft. Dix. V roce 1989 padla berlínská zeď a komunismus byl v Československu svržen, při klidné "sametové revoluci", v čele s Václavem Havlem. Tehdy mne napadlo, že v případě když by moji učitelé češtiny ještě žili, podařilo by se jim konečně, vrátit se k návštěvě. Jak rádi by uviděli znovuobnovení demokracie. Jako turisté jsme si udělali výlet do Prahy, před několika lety. Pár měsíců před naším odjezdem jsem si vytáhnul moje knihy a obnovoval znalosti češtiny. Mladý úředník v hotelové recepci v Praze byl překvapen, když pozdravil amerického turistu, který mluvil česky. Zeptal se mě, kde jsem se to naučil. Řekl jsem mu, že jsem byl americký voják, umístěný v západním Německu, v době studené války. Zjistil jsem, že on byl příliš mladý, než aby si vůbec pamatoval život za komunismu. Studená válka byla tehdy už jen

něco v historických knihách, stejně jako byla druhá světová válka u mého otce, když jsem byl v jeho věku.

One night in a restaurant we had an older waiter. "Most Czechs today don't remember what the Americans did for us," he told us. He was old enough to remember the liberation from Nazi rule at the end of World War II, as well as the Cold War. He thanked me for what America had done, and I felt good to have been a part of that. I remember reading some years ago that DLI does not teach the Czech language any more. After all, the Czech Republic is now a member of NATO. For our 45th anniversary, we returned to Monterey and had a great tour of the Presidio from the alumni foundation. We saw how much DLI has grown, and how much the technology of language study has improved. I was proud to have served there.

Jedné noci v restauraci jsme mluvili se starším číšníkem. "Většina Čechů dnes nepamatuje, co Američané pro nás udělali " řekl nám. Byl dost starý na to, vzpomenout si na osvobození od nacistické nadvlády- na konci druhé světové války, stejně jako studené války. Poděkoval mi za to, co Amerika udělala, cítil jsem se dobře, když sám jsem se toho účastnil. Vzpomínám si, že před několika lety jsem četl, že v DLI se již český jazyk nevyučuje. Koneckonců, Česká republika je nyní členem NATO. Při našem 45. výročí, jsme se vrátili do Monterey, při velké prohlídce Presidia, od jeho založení absolventy. Viděli jsme, jak značně se DLI rozrostlo a do jaké míry se zlepšila technologie jazykové výuky. Byl jsem hrdý, že jsem tam sloužil.

01CZ47

CZECH

BASIC COURSE

VOLUME I
WRITING SYSTEM
AND
LESSONS 1-20
INTERMEDIATE PHASE

APRIL, 1967

DEFENSE LANGUAGE INSTITUTE

SHARE WITH FRIENDS